

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Petró László ügyvéd (**cím**) által képviselt dr. felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a Dr. Cs. Kovács Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Cs. Kovács Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen ajándék visszakövetelése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 23. napján meghozott 19.P.20.057/2014/30. számú ítélete ellen a felperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 698.500 (Hatszázkilencvennyolcezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 2.400.000 (Kétmillió-négyszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A **b.-i** ... hrsz.-ú, **b.-i R.** utca 45. III/2. számú ingatlan (továbbiakban: **R.** utcai ingatlan) a felperes és házastársa tulajdonában állt. 1991-ben a felperes házastársa elhunyt, az ő tulajdonában álló ? részilletőséget gyermeke, az alperes örökölte a felperes özvegyi haszonélvezeti jogával terheltén. Házastársa halálát követően a felperes élettársi kapcsolatot létesített, majd élettársa elhunyt, akitől megörökölte a **b.-i** .../5. hrsz.-ú, természetben **b.-i N.** utca 12. I/4. számú ingatlant (továbbiakban: **N.** utcai ingatlan). A **R.** utcai ingatlan fenntartása nagy költséggel járt, ami nagy anyagi terhet rótt a felperesre. Az alperes házastársával külföldön élt, külszolgálaton és felmerült annak lehetősége, hogy hamarosan hazaköltöznek Magyarországra. A problémák megoldása érdekében az az elképzelés konkretizálódott, hogy a felperes válasszon ki magának egy megfelelő lakást, ahova átköltözik, és ha az alperes hazaköltözik Magyarországra, a **R.** utcai ingatlanba fog beköltözni családjával. Lakást keresve, a felperes a **b.-i H.** utca 8. I/1-a. szám alatti lakást megfelelőnek tartotta, amit az alperes és házastársa megvásároltak gyermekük, **T.M.** nevére. A vételt követően a lakást felújították és abba a felperes 2010 márciusában beköltözött. A peres felek 2010. szeptember 24. napján két ajándékozási szerződést kötöttek, a felperes az egyik szerződéssel a **R.** utcai ingatlan tulajdonában álló ?

részét az alperesnek ajándékozta, míg a másik ? részére fennálló özvegyi jogáról lemondott. A másik szerződéssel a **N.** utcai ingatlant ajándékozta az alperesnek.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság ajándék visszakövetelése jogcímén rendelkezzen a **R.** utcai ingatlan ? részére tulajdonjoga, a másik ? részére özvegyi haszonélvezeti joga és a **N.** utcai ingatlanra tulajdonjoga bejegyzéséről és az alperest ennek tűrésére kötelezze. Az ajándék visszakövetelését az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 582. § (1) és (3) bekezdéseire alapította. Előadta, hogy az ajándékra létfenntartása miatt van szüksége, az ingatlanok bérleti díja elégséges lenne ahhoz, hogy korához méltó módon tudja öreg napjait élni, és valakit fogadjon magához, aki segítségére lenne mindennapjaiban. Egészségi állapota rohamosan romlik, az állami egészségügyi ellátás bizonytalan és megbízhatatlan, ezért gyógykezeléséhez időnként privát orvosi kezelést vesz igénybe, ami költséges, rendszeresen szedett gyógyszerei, a vitaminok, a gyógyhatású készítmények jelentős anyagi kiadással járnak. Az ajándékozaskor az volt a feltevése, és abban bízott, hogy idős korában gyermeke, az alperes gondoskodni fog róla, ez azonban utóbb végleg meghiúsult, mert az alperes nem gondolja, nem segít neki.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint magas nyugdíjára tekintettel a felperes létfenntartása nem veszélyeztetett, abból biztosított megélhetése, mert a felperes által lakott lakás költségeit ő fedezi. Nem zárkózik el a felperes célzott irányú támogatásától, azonban álláspontja szerint költséges életmódot folytat, ami önmagában nem indokolja az ajándék visszakövetelését. Vitatta az alperes, hogy a felperesnek folyamatosan magánorvosi ellátásban kellene részesülnie, orvosi ellátása biztosított, az alperes férjének testvére is orvos, aki megfelelő kapcsolatokkal rendelkezik. Létfenntartásának veszélyeztetettségét a felperes költséges beruházásai cáfolják. Emellett az ajándékozaskor a felperesnek feltevése nem volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.000.000 forint perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak az adóhatóság felhívására 1.500.000 forint illetéket.

Az ítélet indokolása szerint, a Ptk. 582. § (1) bekezdése alapján a még meglévő ajándékot az ajándékozó visszakövetelheti annyiban, amennyiben arra létfenntartása érdekében szüksége van és az ajándék visszaadása a megajándékozott létfenntartását nem veszélyezteti. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai a felperes állítását létfenntartása veszélyeztetettsége tekintetében nem támasztja alá. A majdnem 200.000 forintot elérő havi rendszeres nyugdíja a magyar viszonyokhoz képest igen jelentős, ez biztosítja a felperes megélhetését, különös tekintettel arra is, hogy a lakhatásával kapcsolatos költségeket helyette az alperes és házastársa viseli. A felperes által igénybe vett magán egészségügyi szolgáltatások költségei nem tartoznak a létfenntartás körébe, ezért a felperesnek arra való hivatkozása, hogy az állami egészségügyi szolgáltatókon kívüli extra, más jellegű ellátásban kíván részesülni, nem megfelelő érv arra nézve, hogy létfenntartása veszélyeztetve lenne. Erre tekintettel az elsődlegesen előterjesztett kereseti kérelme megalapozatlan.

A PK 76. számú állásfoglalás 1. pontja értelmében az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés végleges megghiúsulása miatt akkor követelhető vissza az ajándék, ha az ajándékozás összes körülményére kiterjedő vizsgálódás alapján az állapítható meg, hogy valamilyen lényeges körülményre vonatkozó feltevés indította az ajándékozót az ajándékozásra, és e feltevés nélkül az ajándékozásra kétséget kizáróan nem került volna sor és e tekintetben a bizonyítás az ajándékozót terheli. Visszakövetelésre az ajándékozásra okot adó feltevés megghiúsulása miatt az egységes bírói gyakorlat szerint csak olyan feltevés esetén van mód, amelyet az ajándékozó kifejezetten, vagy legalábbis a megajándékozott által kétséget kizáróan felismerve kinyilvánított, az ajándékozó reményei, elképzelései a feltevessel nem azonosíthatók. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes olyan feltevést nem tudott bizonyítani, amelyet kifejezetten kinyilvánított volna az alperes felé a szerződés megkötésekor, vagy azt megelőzően. Nem támasztotta alá nyilatkozatát a meghallgatott tanúk vallomása sem, az alperes és a kihallgatott tanúk is arra nézve nyilatkoztak, hogy a **R.** utcai ingatlan magas költsége és a felperes kisebb lakásba történő költözése volt elsődleges indoka az ajándékozásnak. Mindezek alapján a felperes a másodlagos kereseti kérelme tekintetében sem tudott eleget tenni bizonyítási kötelezettségének, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A felperes pervesztes, ezért köteles az alperes perben felmerült költségei viselésére. Az elsőfokú bíróság a perköltségként a fizetendő ügyvédi munkadíjat 45.000.000 forint pertárgyérték alapján határozta meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint mérlegeléssel, az államnak fizetendő illeték viseléséről pedig a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet keresetnek megfelelő megváltoztatását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte. Fellebbezése indokolásában utalt a felperes az új Ptk. 6:237. § (1) bekezdés első mondatára és előadta, hogy a szerződéskötés után bekövetkezett változások miatt létfenntartása érdekében szüksége van az ajándékozott ingatlanok visszaadására, ami a megajándékozott létfenntartását nem veszélyezteti. Az a perben nem volt vitás, hogy a felperes jelenleg szívdességi lakáshasználó, mert sem saját tulajdonú, sem haszonélvezetében álló, de még bérelt ingatlana sincs, ennél fogva lakhatása teljesen bizonytalan, ráadásul az ingatlan tulajdonosával a viszonya meglehetősen feszült. Ezért bármikor veszélybe kerülhet lakhatása, gyakorlatilag hajléktalanná válhat, amennyiben az ajándékba adott ingatlanokat nem kapja vissza. Emellett egészségi állapotában a szerződéskötés után bekövetkezett változások miatt is szüksége van az ajándékozott ingatlanok visszaadására. A fellebbezéshez mellékelte orvosi igazolások, zárójelentések, leletek tanúsítják - amit az elsőfokú eljárás során is igazolt - hogy a felperes számos betegséggel küzd, melyek mindegyike megterheli anyagi forrásait, és az elsőfokú ítélet meghozatala után újabb betegségei merültek fel. A részletesen és tételesen megjelölt gyógyszerkiadása összesen 66.404 forint, amellett a candida-vizit alkalmanként 10.000 forint kiadást jelent, havi 40.000 forint részletfizetési kötelezettsége van egészségügyi berendezés vásárlása miatt, crohn betegsége és az allergiái is igen jelentős többletköltséggel járnak, mert emiatt különleges étrendet igényel. Egészségi állapota

tovább romolhat, ez évben tölti be a 83. életévét, autoimmun betegségei nem gyógyíthatók, csak állandó odafigyeléssel, kezeléssel elviselhető állapotban tarthatók, mellyel a költségek tovább nőhetnek. Tüdőbetegsége miatt a jelenlegi, egyértelműen egészségtelen levegőjű lakása további egészségkárosodással jár a felperes számára. Lakását szellőztetni nem tudja a számtalan galamb miatt, mert szennyezik a levegőt, ezért sürgősen lényegesen kedvezőbb levegőjű lakásba kell költöznie, máskülönben állapota jelentősen tovább romolhat, ami évről-évre súlyosabb. Orvosai többször javasolták a felperes hegyekbe, víz mellé történő utazását, amit az elmúlt 10 évben anyagi helyzete nem tett lehetővé.

A galamb probléma mellett a felperes által lakott lakás tekintetében egyéb káros körülmények is fennállnak, a lakás alatt elhelyezkedő gondnoki lakást felújították, az addig ott felgyűlt rengeteg kosz miatt a felperes ágyi poloskát talált a lakásában és irtás után sem lehet tudni, hogy ez a probléma véglegesen megszűnt-e. A társasházban emellett hatalmas a kosz, nincs rendszeren takarítva, ha azt felkavarják, a felperesnek ezt a mocskos levegőt kell bekapkodnia. A lakás bejárati ajtaja mellett három légkondicionáló berendezés van, ami önti a lakásokból áradó elhasznált levegőt, szagokat. Emellett a felperes lakásának bejárati ajtaja mellé felszereltek egy megfigyelő kamerát - azt, hogy ki tette fel, az nem nyilvános - ezért a felperes csak úgy tudja elhagyni a lakását, hogy mozgását a kamera veszi. 2015. július 23-án vízbetörés volt a lakásban, a tulajdonos által küldött két szerelő a konyhai bojler leszerelésével oldotta meg a problémát, és a tulajdonos azóta sem gondoskodott vízmelegítő felszereléséről. Ezért a felperesnek a távoli fürdőszobából kell a meleg vizet a konyhába vinnie, vagy a konyhában kell felmelegítenie, ami balesetveszélyes. A Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria több eseti döntésében állást foglalt abban a kérdésben, hogy a létfenntartás veszélyeztetettségének a vizsgálata nem szűkíthető le a mindennapi szükségletek anyagi fedezetének tisztázására, a létfenntartás körében az ajándékozó jövedelme és anyagi helyzete mellett azt is vizsgálni kell, hogy életkora, egészségi állapota miatt mennyiben rászorult és ez a helyzet átmeneti jellegű, vagy állandósultnak tekinthető-e. A felperes 83 éves, betegségeinek nagyobb része gyógyíthatatlan, tehát nem számíthat arra a továbbiakban, hogy anyagi és fizikai segítség nélkül létezni tud. Jelenleg is bordarepedése van, tüdőbetegsége miatt sokat köhög, ezen állapotban már két hét óta rengeteget szenved. Az elmúlt 10 évben az alperes sem anyagi, sem természetbeni segítséget nem ajánlott fel a felperesnek, aki minden pénzzé tehető tulajdonát értékesítette, ékszereivel bezárólag, és egy fillér tartaléka sincs és a májusi balesete óta csak taxival tud közlekedni, ami költséges.

A kifejtettek mellett a Ptk. 6:237. § (3) bekezdésébe foglaltak is fennállnak. A felperes gondozása elvárhatóságával kapcsolatos álláspontját az is alátámasztja, hogy korábban az alperest pénzzel és a gyereknevelésben nyújtott segítséggel is rendszeresen támogatta, ezért a felperes maga is elvárhatott e támogatásai és a jelentős ajándék fejében ellentételezésként gondozást. Ezzel összefüggésben a felperes számos nyilatkozatra, bizonyítékra hivatkozott, köztük az alperes 2014. június 11-ei nyilatkozatára, a felek közötti, illetve az alperes házastársa levelezésére, az alperes fiának vallomására, az alperes 2016. január 8-ai észrevételeire és utalt arra, hogy 2010 augusztusa óta az alperessel

telefonon nem beszéltek. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítélete téves, ezért a felperesi kérelemnek megfelelő megváltoztatása indokolt.

Fellebbezése kiegészítésében a felperes utalt arra, hogy a **R.** utcai ingatlanba való visszaköltözése esetén a lakás jelentős fenntartási költségét nem lehet megváltoztathatatlan körülménynek tekinteni, mert minden esély megvan arra, hogy a felperes takarékos életmódot fog folytatni, így a jelenleginél kevesebb rezsije lesz. Éppen ezen ingatlanba való visszaköltözése indokolja, hogy a **N.** utcai ingatlant is visszakapja, mert ennek hasznosításából olyan bevételhez jut, amely biztosítja a **R.** utcai ingatlan költségeit. Amennyiben a felperes lakik a **R.** utcai ingatlanban, a ház közös képviselője által a lakókra hárított indokolatlan költségekkel szemben a felperesnek lesz módja fellépni, amit sajnálatos módon az alperes nem tesz meg. Emellett a felperes részletesen ismertette az alperes férjének levelezését, ami álláspontja szerint elárulja, miszerint az alperesi család maga táplálta a felperesnek azt a következtetését, hogy a kapcsolatuk megjavul és az alperesi oldalról a szükséges gondoskodást megkapja, ha az alperesnek ajándékozta ingatlanait. Ez a levelezés az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben azt támasztja alá, hogy az ajándékozás célja nem a **R.** utcai ingatlan megnövekedett költségeitől való félelem, hanem az alperessel való kapcsolatuk javítása volt és hogy a felperes a megromlott egészségi állapota szerinti szükséges gondozást megkaphassa.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 253. § (2) bekezdése szerinti helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. Megjegyezte, hogy a felperesi fellebbezés nem tartalmazza annak szükséges tartalmi elemeit, nem jelöli meg pontosan, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja, az ítélet milyen jogszabályokat sért, a bíróság mely bizonyítékokat értékelt helytelenül, és melyik kérdéskörben jutott okszerűtlen következtetésre. Amennyiben a fél az ítéletben foglaltakkal nem ért egyet, fellebbezésében pontosan meg kell jelölnie azt, hogy mit és mennyiben vitat az elsőfokú ítéletből. A felperesi fellebbezés egy egészségügyi kórtörténeti leírásra hasonlít. Az alperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta azt a leletekkel és zárójelentésekkel, ambuláns lapokkal igazolt tényt, hogy a felperes számos betegségben szenved már hosszú ideje, ez így volt már a per tárgyát képező ajándékozási szerződések megkötése idején, 2010. évben is. A fellebbezés hivatkozása szerint a felperes a szerződéskötés után bekövetkezett változások miatt kívánja az ajándék visszaadását. A 2013. október 18-án az elsőfokú bírósághoz előterjesztett keresetlevélben a felperes már hivatkozott arra, hogy az ajándékozásra vezető okok között szerepe volt annak, miszerint rossz egészségi állapota nem tette lehetővé azt, hogy foglalkozzon a **N.** utcai lakás kiadásával. Előadta továbbá: „elhatározásakor hirdették ki azt, hogy egyenes ágon eltörölték az örökösödési díjat, így lányom költség nélkül veheti át a lakásokat és bármi változtatást kíván a lakáson végrehajtani, mint tulajdonos megteheti”. Ezzel a felperes az öröklési illeték eltörlésére gondolt, de nyilatkozatából egyértelműen kitűnik az is, hogy az akkor még tulajdonában volt ingatlanokkal a későbbiekben már nem kívánt foglalkozni. Hivatkozott az alperes arra is, hogy a **b.-i H.** utca 8. szám alatti lakásingatlant a felperes lakhatásának végleges megoldásaként maga

választotta ki és annak felújítása is kizárólagosan az ő elképzeléseinek, igényeinek megfelelően történt.

A felperes új betegsége és az ahhoz kapcsolódó gyógyszerkiadás nem képezheti a fellebbezés tárgyát, mert a fellebbezési kérelem csak az ítélettel elbírált tényeken alapulhat, új tényre vagy bizonyítékra a fellebbező fél csak akkor hivatkozhat, ha az az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá kedvező határozatot eredményezett volna. Jelen esetben az elsőfokú határozat meghozatalát követően keletkezett körülményről van szó, amely nem képezheti az ítélet megváltoztatásának alapját. Emellett a fellebbező fél a másodfokú bíróságon nem hozhat fel olyan tényállításokat és bizonyítékokat, amelyeket az elsőfokú eljárásban meg sem kísérelt előadni. A candida betegség gyógyíthatóságára figyelemmel a kialakult állapot nyilvánvalóan nem végleges jellegű és az alperes által vitatott többletkiadás jelentkezése egyébként csak átmeneti jellegűnek mondható. Sajnálatos a felperes egészségi állapotának romlása, de ez a kora előrehaladtával is összefüggő tény. Arra alapítva, hogy a felperes egészségi állapota bármikor tovább romolhat, az ajándék visszakövetelésének nem lehet helye. A felperes által hosszasan taglalt, az általa kiválasztott lakás egészségtelen levegőjével kapcsolatos hivatkozások a per elbírálásánál irrelevánsak. Előadta továbbá az alperes, hogy időközben a lakás tulajdonosa, **T.M.** gondoskodott új vízmelegítő berendezés felszereltetéséről saját költségén.

Az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta és feltárta a felperes anyagi helyzetét, jövedelmi és vagyoni viszonyait, megnyilatkoztatta az őt terhelő adósságok mértékéről, rendszeres kiadásairól. Helyesen állapította meg, hogy a felperes létfenntartása nem veszélyeztetett, a majdnem 200.000 forintot elérő havi rendszeres saját jogú nyugellátása a magyar viszonyokhoz képest jelentős összeg, ami biztosítja megélhetését, különös tekintettel arra is, hogy a lakhatással kapcsolatos költségek zömét az alperes és házastársa viseli. Helytálló az a megállapítás is, hogy a felperes által igénybe vett magán egészségügyi szolgáltatók szolgáltatásai nem tartoznak a létfenntartás körébe. Ezzel összefüggésben az alperes utalt arra, hogy a felperes által csatolt számos ambuláns lap, illetve lelet arra enged következtetni, hogy zömében mégis az állami egészségügyi szolgáltatásokat veszi igénybe.

A fellebbezésben a felperes folyamatosan és következetesen az új Ptk. rendelkezéseire hivatkozik, annak ellenére, hogy a jelen per tárgyát képező jogügyletek a régi Ptk. hatálya alatt jöttek létre, a kereset benyújtására is az új Ptk. hatálybalépése előtt került sor. Az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltaknak megfelelően a felek jogviszonyára a régi Ptk. szabályai az irányadók a Ptké. 1. §-ában foglaltak szerint, tekintettel arra, hogy a 2013. évi V. törvény rendelkezéseit a hatályba lépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint megtett jognyilatkozatokra kell alkalmazni.

A felperes az alperes 2016. február 12-én írt előkészítő iratában foglaltakra reflektálva maga is elismerte, miszerint nem tudta a rendelkezésre álló bizonyítási eszközökkel bizonyítani azt, hogy valóban volt az ajándékozáshoz kapcsolódóan olyan feltevés részéről, amelyről az alperes tudott és e körben a felperesi előadást a meghallgatott tanúk nyilatkozata sem támasztotta alá. Ez a nyilatkozat arra is irányult, hogy

a továbbiakban erre a körülményre nem kíván hivatkozni. Ezt az alperes álláspontja szerint akként kell értelmezni, hogy a felperes ezen kérelmétől gyakorlatilag elállt, mellyel kapcsolatban az alperes hivatkozott a Pp. 146. § (4) bekezdésében foglaltakra. Amennyiben az ítéltábla nem osztja az alperes álláspontját a felperesi keresetváltoztatást illetően, úgy a megíúsult feltevés tekintetében az általa már korábban előadottakat tartja fenn. Ezen túlmenően utalt az alperes arra, hogy a elsőfokú eljárásban a bíróság feltárta a peres felek egymáshoz fűződő viszonyát, ami nem vitatottan már az ajándékozási szerződések megkötésekor sem volt jónak tekinthető, ami folyamatosan romlik. Az alperes előadásával és az általa indítványozott tanúk vallomásával bizonyítást nyert, hogy a felperes felróható magatartása igen jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy az alperes, illetve gyermekei nem tudják a természetbeni gondozási kötelezettségüket teljesíteni, mert a felperes több alkalommal nem engedte be őket az általa lakott lakásba, nem kért segítséget, majd utóbb annak elmaradását rója az alperes és családja terhére. A felperes a célzott támogatások igénybevételét is folyamatosan elutasítja, noha az alperes és családja felajánlotta többek között azt is, hogy fizikai és anyagi tehermentesítése érdekében saját költségén vállalja TESCO házhoz szállítás útján a bevásárlást, amit a felperes visszautasított. A felperes nem az elvárható magatartást tanúsítja a megfelelő viszony fenntartása érdekében, így alappal nem hivatkozhat arra, hogy a viszony megromlása miatt csak havi rendszeres anyagi természetű juttatás, vagy az ajándékok visszaadása lehetne a megoldás ahhoz, hogy az általa hivatkozott létfenntartást veszélyeztető állapot megszűnjön.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a felek által felajánlott bizonyítást lefolytatta, a felek nyilatkozatait és a bizonyítékokat a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően értékelte és mérlegelte, melyre alapított érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében a 2014. március 15. napján hatályba lépett új Ptk. - a 2013. évi V. törvény - rendelkezésére hivatkozott, az ítéltábla utal arra, hogy a 2013. évi CLXXVII. törvény 1. §-a szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény rendelkezéseit a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint megtett jognyilatkozatokra kell alkalmazni. A peres felek között az ajándékozási szerződés 2010. szeptember 24-én jött létre, a felperes az ajándék visszakövetelése iránti keresetét 2013. július 18. napján, már fennálló tényekre alapítva terjesztette elő, ezért a perbeli jogvita elbírálására - eltérő rendelkezés hiányában - a régi Ptk., az 1959. évi IV. törvény rendelkezései az alkalmazandók. Emellett alaptalan az alperesnek az a fellebbezési ellenkérelmében való hivatkozása, miszerint a 2016. február 12-én írt előkészítő iratában foglaltakra reflektálva a felperes elismerte, hogy az ajándék visszakövetelését megalapozó feltevését nem tudta bizonyítani, amit akként kell értelmezni, hogy keresetét megváltoztatva, erre alapított kérelmétől gyakorlatilag elállt. A perbeli adatok szerint a felperes képviselője a 2016. március 23-i tárgyaláson akként nyilatkozott, miszerint úgy érzi, hogy kellő bizonyíték a felperes által hivatkozott feltevést nem támasztja alá,

emellett azt kérte, hogy a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozzon határozatot. Tartalma alapján e nyilatkozat csupán a keresetet megalapozó tények bizonyítottóságával kapcsolatos vélemény, ami ennek ellenére keresetváltoztatás, az adott ajándék visszakövetelési ok érvényesítésétől való „elállás” szándékára sem utal.

A felperes az ajándék visszakövetelését elsődlegesen arra alapította, hogy az ajándékra létfenntartása érdekében van szüksége. Létfenntartás érdekében az ajándék akkor követelhető vissza, ha utóbb az ajándékozó életkörülményében jelentős mértékű változás áll be, és emiatt létfenntartása már nem biztosított. Ennek megítélésénél az ajándékozó életkörülményeit kell vizsgálni, figyelemmel kell azonban lenni arra az általános elvre is, hogy csak komoly és lényeges okok fennállása ad alapot az ajándék visszakövetelésére, mert nyomós érdekek szólnak amellett, hogy a megajándékozott is bízhatson az ajándékozás véglegességében. Az elsőfokú bíróság a felperes jelenlegi életkörülményeit kellő alapossággal vizsgálta és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy létfenntartása jelenleg nem veszélyeztetett. Indokait kiegészítve utal az ítélet tábla arra, hogy a felperes rendszeres bevétele a 2016. évi átlagnyugdíjat (114.000 forint) és átlagbért (160.000 forint) is meghaladó nyugdíja, ami jelenleg havi 185.000 forint. Az egyik unokája tulajdonában álló társasházi lakásban lakik, a lakás jelentős költségeit (közös költség és a lakás fűtési díja) az alperes fizeti. Erre tekintettel a felperes lakhatásával felmerülő, általa kimutatott és viselt rendszeres költségei összértéke mindössze 23.000 forint (UPC telefon, internet 12.000 forint, áramdíj 8.000 forint, gázdíj 1.700 forint, lakásbiztosítás 1.500 forint), melyek kifizetése után nyugdíja túlnyomó része, kb. 150.000 forint megmarad egyéb kiadásaira. A felperes nem bizonyította, hogy betegségei mindennapi életvitelét, önmaga ellátását korlátoznák, ezért segítségre szorul. Emellett az sem bizonyított, hogy a részére ingyenesen biztosított állami orvosi ellátáson kívül, az általa igazolt, jelentős költséggel járó magánlaboratóriumi és magánorvosi vizsgálatokra, beavatkozásokra, az orvos által felírt gyógyszereken kívül egyéb „gyógyszerezésre”, valamint a meg nem jelölt egészségügyi berendezésekre orvosilag indokoltan szüksége volt. Az általa csatolt gyógyszerértéki blokkok alapján az orvos által részére felírt gyógyszerek havi költsége csupán 2-3 ezer forint. Ezzel szemben a jelentős „gyógyszer” kiadások bizonyítékaként csatolt MediLine üzletház által kiállított számlák tartalma szerint a vásárolt termékek nem orvos által rendelt gyógyszerek, hanem szabadon beszerezhető vitaminok, gyógyhatású készítmények, valamint kozmetikai szerek.

Fellebbezésében a felperes keresete megalapozásaként alaptalanul hivatkozott arra, hogy saját tulajdonú vagy haszonélvezetében álló ingatlana sincs, szívésségi lakáshasználóként lakhatása bizonytalan, az ingatlan tulajdonosával viszonya meglehetősen feszült, ezért bármikor veszélybe kerülhet lakhatása, hajléktalanná válhat. Ezzel kapcsolatban kiemeli az ítélet tábla, hogy a perbeli adatok szerint a **b.-i H. utca 8. I/1-a** szám alatti lakást előzetesen, lakhatására neki megfelelőként a felperes választotta ki, amit az alperes és házastársa egyik gyermekük nevére vásároltak meg és azt saját költségükön a felperes igényei szerint alakították át, újították fel, melybe a felperes – még az alperes részére való ajándékozását megelőzően – szívésségi lakáshasználóként költözött

be. Erre tekintettel a felperesnek a **b.-i H.** utca 8. I/1-a szám alatti ingatlanra fennálló használati joga bizonytalansága nem az ajándékozást követően bekövetkezett körülmény, mert ennek ismeretében ajándékozta a **R.** utcai ingatlanilletősége és a **N.** utcai ingatlan tulajdonjogát az alperesnek. Mindezek mellett a felperes szívességi használati joga veszélyeztetettségére nem tényként, hanem a jövőre nézve csupán lehetőségként hivatkozott, ami azt megalapozó bizonyítékok nélkül csupán alaptalan feltételezés. A felperes hivatkozott továbbá a galambok és a klímaberendezések okozta légszennyezésre, a társasház közös részeinek nem megfelelő takarítására, a térfigyelő kamera őt zavaró felszerelésére, valamint az ágyi poloska alkalmi megjelenésére, melyek jelentőséggel nem bírnak, mert bizonyítottságuk esetén sem minősülnek a felperes létfenntartását veszélyeztető körülménynek.

Részletesen kifejtett és helytálló indokai alapján megalapozott az elsőfokú bíróság döntése a felperes által érvényesített másik ajándék visszakövetelési ok tekintetében is. A felperes ezzel összefüggésben alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes korábban pénzzel való támogatása, a gyermeknevelésben nyújtott segítsége és az általa adott jelentős ajándék ellentételezésekként „elvárhatott” gondozást. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az ajándék visszakövetelésére az ajándékozásra okot adó feltevés megghiúsulása miatt az egységes bírói gyakorlat szerint csak olyan feltevés esetén van mód, amelyet az ajándékozó kifejezetten, vagy legalábbis a megajándékozott által kétséget kizáróan felismerve kinyilvánított, az ajándékozó reményei, elképzelései a feltevással nem azonosíthatók.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes javára a másodfokú perköltség, a képviselével felmerült, a pertárgy értéke alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint megítélhető, áfával növelt ügyvédi munkadíj megfizetésére, valamint az állam javára a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint a le nem rótt fellebbezési illeték megtérítésére.

Budapest, 2017. május 25.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k. Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Földesi-Magyar Éva
írnok